

vise, at det var saa langt fra Tilfældet, at Loven var kommen i rette Tid, at den efter hans Mening var netop kommen i urette Tid. De Ord, det ærede Medlem tillægger mig, har jeg aldeles ikke sagt, jeg har aldeles ikke talt noget om Tidspunktet for Lovens Udgivelse; jeg har kun udtalt, at det var godt, at Loven overhovedet kom ud, men jeg har aldeles ikke villet berøre noget om og aldeles ikke tænkt at udtale noget om, hvorvidt Loven muligvis burde være skudt noget ud i Tiden, eller om den burde være kommen tidligere. Der er altsaa lagt mig Ord i Munden, som jeg slet ikke har sagt. Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem ikke tager Anledning til af denne Udtalelse at sige: „Naa ja, jeg har altsaa misforstaaet ham, han har ikke sagt, at Loven kom i rette Tid, men altsaa er den kommen i urette Tid“, noget saadant kunde det ærede Medlem maasse faa ud af min Udtalelse nu.

Det. Hansen: Den ærede sidste Læser, som nu satte sig, var noget umotiveret bitter. Han sagde Ordene „i rette Tid“, det noterede jeg op, og det maa jo Rigsdags-tidenden vise, at han sagde. Jeg har opfattet disse Ord saaledes, at det ærede Medlem dermed mente, at Loven kom i rette Tid; men derfor behøver det ærede Medlem dog ikke at komme med Bemærkninger om „Godt-købsforsøg“ eller slikt; saadanne Ord forekommer mig ikke ganske egnede for en Diskussion her i Salen. — Gige over for den højtærede Minister maa jeg dog for at undgaa Misforstaaelse sige, at saafremt Løgeautoriteterne ogsaa herhjemme ere af den Mening, at det vil være uforsigtigt, uforvarligt eller letfindigt ikke at anvende Karantæne eller eventuel Grænseafspærring, da der ikke fra Videnskabens Side er Sikkerhed for, at Koleraen ikke virkelig er kontagios, ja, hvis det er de Herrer Løgers almindelige Mening, eller hvis det er en Mening, som næres af et respektabelt Flertal af dem, vil jeg ganske vist lige saa lidt som den højtærede Minister eller nogen anden Rigsdagsmand turde paatage mig Ansvar for at ophæve Karantænebestemmelserne eller for at nægte at give den Bemyndigelse, som der her er Tale om. Men det glæder mig paa den anden Side, at den højtærede Minister erklærede sig enig med mig i, at naar vi give Ministeren en Bemyndigelse, er det det samme, som om vi give ham en Slags Opfordring til at bruge denne dog noget stærke — jeg vil ikke bruge Udtrykket brutale — Foranstaltning, Grænseafspærringen, til Anvendelse, naar Forholdet

er saaledes, at man ellers maasse bagefter kunde bebrejde Ministeren, at han ikke havde gjort det, og det er det, jeg synes, at der er noget betænkeligt ved. Den højtærede Minister erklærede jo ogsaa, at hvis Rigsdagen vilde nægte ham en saadan Bemyndigelse, kunde han ogsaa tage derimod, men saa maatte han ganske vist kaste Ansvar for paa os . . . (Justitsministeren: Nej, jeg vil dele det med Rigsdagen) . . . Det vilde ikke være ganske rigtigt, thi Ministeren har jo vist at uagtet han ikke havde nogen Bemyndigelse fra Rigsdagen, har han dog kunnet iværksætte sliige Foranstaltninger, nemlig ved at fremkalde den foreløbige Lov, hvilket vistnok var meget rigtigt; og den Vej kunde han jo ogsaa gaa i Fremtiden, selv om vi sige, at vi ikke vilde give en saadan Bemyndigelse, som her er Tale om, fordi vi derved sætte den højtærede Minister i en meget ubehagelig Stilling. Thi hver Gang der kommer nogen og siger: Nu er det nødvendigt at اسپærre Landgrænsen, hver Gang der skrives op i Aviserne, og den højtærede Minister bliver belejret fra alle Sider med Opfordringen: Spær nu Grænsen! Vil maasse næppe den højtærede Minister eller nogen Justitsminister have Sjælsstyrke nok — om jeg saa maa sige — til at sige: Nej, det er urimeligt, jeg spærrer ikke af, der skal meget mere til, for at jeg skal spærre af. Naar der saa kommer Kolera ind i Landet, siger man: Det er Ministerens Skyld altsammen, han skulde have spærret af. Jeg synes ikke, at en saadan Stilling maa være behagelig for Ministeren, men at det i og for sig er bedre, at Forholdet bliver, som det hidtil har været, at kommer der virkelig en saa stærk Grund til at spærre af, som der var i Slutningen af August, tager Ministerne Afspærringen paa sit Ansvar, idet han udsteder en foreløbig Lov derom. Jeg synes ellers ikke, at Ministeren er saa bange for at tage Ansvar paa sig ved foreløbige Love. — Jeg maa dog fastholde, at i Kraft af § 1, saaledes som den staar nu, kan der ikke indrettes Karantæne ved Landgrænsen. Den højtærede Minister mente, at det hele kunne gøres ved en Bevilling paa Finansloven, og at naar han faar denne Bevilling paa Finansloven, kan der uden videre i Genhold til § 1 etableres Karantæne, om det skulde være. Men det kan der ikke, der er ikke nogen Bemyndigelse dertil, og den højtærede Minister har selv i sine Motiver sagt, at Spørgsmaalet om dette, nemlig Karantæne, skal finde Sted, og hvorledes, forelægges nu Rigsdagen. Der skal en særlig Lov til for at give Ministeren Be-